

[Chr. Nielsen.]

anstaltninger, der skal træffes for at skaffe denne Ro. Det første og fornemste Middel til at skaffe Ro, det eneste, der sikrer, at der bliver Ro paa Danmarks Arbejdspladser: at den nuværende Regering fjernes, vil jo det ærede Medlem Hr. Bjerre næppe medvirke til.

Ingeborg Refslund Thomsen: Naar vi i Sønderjylland taler om Straffelovstillægget, kender vi slet ikke dets 18 Paragraffer; vi kender § 10 og § 16, og saa har vi Sorger nok. Hvad der skal blive af Stikkere og grove Forbrydere, interesserer os ikke, der maa Retten gaa sin Gang. Og hvem kan ogsaa bedømme, hvad 8 Aars Fængsel og hvad 16 Aars Fængsel er? Men vi ved meget nøje, at der er 3 000 arresterede nede hos os. Af dem var jo over 90 pCt. Frontkæmpere, Tidsfrivillige og Vagtmænd; det var vore Naboer og Bekendte, dem kendte vi godt. I Fremmedherredømmets Tid var Nord-slesvig den Egn inden for Preussen, der havde mindst Kriminalitet, og disse Forseelser er jo heller ikke kriminelle Forbrydelser, det er politiske Forseelser, der skulde sones med 3 000 Gange 4 Aar.

Straffelovstillægget, som det blev vedtaget en Maaned efter Befrielsen i den første Hede, blev gennemført med stor Tilslutning paa Rigsdagen, men der har dog stadig lydt Røster, der gav Udtryk for Betænkeligheder, ogsaa her i dette høje Ting. Forholdene i det gamle Land kender andre bedre end jeg, men i Sønderjylland brødes Meningerne, da vi opdagede, at man, desværre paa sønderjysk Initiativ, havde slettet den oprindelige Bestemmelse i Lovforslagets § 10, der hjemlede Adgang til at nedsætte Straffene for danske Statsborgere, der tilhørte det tyske Mindretal i Sønderjylland. Det manglede bare, at Tyskerne skulde straffes mildere end Danskerne; det var noget, Folk kunde forstaa dengang. Og saa fik Lovparagraffen en ulykkelig og uheldig Formulering; den kom til at lyde saadan:

„Hvor særlige Hensyn gør sig gældende, kan der finde Strafnedsættelse Sted.“

Men de saakaldte særlige Hensyn gjorde sig ikke gældende ved de første Domme over Frontkæmpere og Vagtmænd; Tidsfrivillige paadømte man først senere.

I den første Tid blev der kun i ringe Omfang taget Hensyn til nationalt Sindelag, og Dommene i de sønderjyske Landsdele blev meget uensartede. En klar Bestemmelse i Loven havde været baade retfærdig og

praktisk. Dette, at de paagældende var tysksindede, maa efter min Mening være en formildende Omstændighed, naar det drejer sig om politiske Forseelser. Dansksindede har svigtet det nationale Fællesskab, da Rædrelandet var i Nød; de tysksindede har svigtet deres Pligt som danske Statsborgere. Det maa ogsaa straffes, men i en sønderjysk Udtalelse, som ogsaa jeg har underskrevet, siger vi: Vi maa ogsaa erindre, at der inden for det tyske Mindretal altid har været Folk, som vel var vore nationale Modstandere, men hvem vi har kunnet respektere som Naboer og Sognefæller, og man kan ikke se bort fra, at i en Situation som den, der kom til at foreligge med den tyske Besættelse, maatte paa den ene Side den paagældendes Forpligtelse over for den danske Stat, paa den anden Side Tilknytningen til det tyske Folk gøre det svært for mange inden for Mindretallet at undgaa en Samvittighedskonflikt.

Det kan næppe heller bestrides, at adskillige har været ude for et Pres, som de ikke har været i Stand til at modstaa. I det gamle Land var det i saa høj Grad de ringe, der svigtede; men spørger man i Sogn for Sogn nede hos os, faar man at vide, at saadan var det ikke der. En udmærket dansk Mand, der har et nært Kendskab til det tyske Gymnasium i Aabenraa, har sagt til mig: Jeg kender nøje de sidste 6 Aargange af Skoleelever; det var saa afgjort de bedste i hver Klasse, der først gik til Østfronten. De ærede Medlemmer husker sikkert Remarques Bog: „Intet nyt fra Vestfronten“, og saa husker man ogsaa, hvordan Skolelæreren, der kender sine Elever, faar Bugt med de unge en for en og faar dem af Sted som krigsfrivillige, medens han selv, som det hedder, er uundværlig hjemme. Den nazistiske Skolelærer af 1940 stod saa sandelig ikke tilbage for den preussiske af 1914. Og hvordan er det med Kvindernes Ligeberettigelse? Den fanatiske Husmoder, det hysteriske Pigebarn, der Dag ud og Dag ind plagede de unge, indtil de omsider tog en rask Beslutning og meldte sig, de kan ikke rammes. Hvor mange blev ikke tvunget til at gaa frivilligt med? De Tidsfrivillige var ældre, de skulde være klogere. De vilde nok ofre en Søndag Formiddag, men vove Liv og Lemmer var en anden Sag. Brandmændene var lidt af hvert, til Dels Folk, der stod lidt udenfor, folkeligt og ogsaa økonomisk, og de lod sig friste af en god Skilling.

Jeg paaskønner, at Straffelovstillægget blev revideret i Sommeren 1946, og at Straffen for de saakaldte mindre Forseelser blev